

Het Randstedelijk Mannenkoor
SPIJKENISSE

RANDVERSCHIJNSELEN

Jaargang 23 - nummer 2 - 1 december 2022

Colofon

Correspondentieadres

Fregat 50
3232 CH Brielle

E-mailadres

Redactie

Tekstverwerking / vormgeving

E-mail

secretaris.hrm@gmail.com

Ger Buitink en Roel Korpershoek

Ger Buitink

redactie.hrm@gmail.com

Bestuur Randstedelijk Mannenkoor

Voorzitter

Ger Beikes

06-11300722

voorzitter.hrm@gmail.com

Secretaris

Jan Willem Driesprong

06-12506837

secretaris.hrm@gmail.com

Penningmeester a.i.

Bas Vogel

0181-613157

b.vogel4711@gmail.com

Comm.PR

Kees Wagener

06-25035188

prcomm.hrm@gmail.com

Comm. Activiteiten

Koos Bouter

0181-479990

j.bouter@kpnmail.nl

2° Penningmeester

Cees Brobbel
0181-414279
cees.brobbel@hetnet.nl

2° Secretaris

Bas Vogel
0181-613157
b.vogel4711@gmail.com

Muziekcommissie

Arjan Breukhoven
010-4211882
info@arjanbreukhoven.nl

Ger Beikes
06-11300722
voorzitter.hrm@gmail.com

Arie van Sintmaartensdijk
0181-626184
jacomijntje46@gmail.com

Leo Molendijk
0186-691884
l.molendijk@kpnmail.nl

Cor Kreft
010-4383318
c.kreft15@upcmail.nl

Koormeester

1° Koormeester
Leo van Kooij
0181-213952
nylon@hetnet.nl

2° Koormeester
Jan Willem Driesprong
06-12506837
jwdriesprong@gmail.com

3° Koormeester
Toon Kooren
0181-216654
kooren45@zonnet.nl

Gastheren

1° Tenoren
Leo Molendijk
0186-691884
l.molendijk@kpnmail.nl

2° Tenoren
Cor Kreft
010-4383318
c.kreft15@upcmail.nl

Baritons
Jan Modderman
06-38599471
j.modderman53@gmail.com

Bassen
Peter Spanjersberg
06-22935791
peter10021951@gmail.com

vervanger
Willem Kardol
06-53539296
willemkardol@hccnet.nl

vervanger
Cees Neuteboom
0181-620080
cetruneuteboom@outlook.com

vervanger
Ger Beikes
06-11300722
gerbeikes.hrm@gmail.com

vervanger
Peter Hoevenaars
0181-310807
pjhoevenaars@planet.nl

Diversen

Erelid: Cees Brons † en Anton Kooren

Repetities: Iedere donderdag om 19.30 uur in de Dorpskerk, Kerkring 2, 3201 CX Spijkenisse, 0181-610362

Contributie: € 16,00 per maand; over te maken per eerste van de maand op RABO bank nr. **IBAN** NL24 RABO 3160 3246 13 van Het Randstedelijk Mannenkoor te Spijkenisse.

Donateur worden? : Voor slechts € 36,00 per jaar kunt u het koor steunen. In ruil voor die steun krijgt u gratis 1x toegangskaat voor eigen concert naar keuze en 6 x per jaar het clubblad Randverschijnselen. Betaling zie contributie.

Kleding: **Formeel 1:** rood jasje, gilet, zwart overhemd, rode vlinderstrik (nieuw), rode pochet (nieuw), zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen.

Formeel 2: zwart smokingjasje,ivoorkleurig overhemd, zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen.

Formeel 3: crèmekleurig smokingjasje,ivoorkleurig overhemd, zwarte smokingbroek, zwarte sokken, zwarte schoenen.

Diversen : bij formeel 2 en 3 kunnen we gebruik maken van rode vlinderstrik/rode pochet (nieuw) of gestreepte vlinderstrik/pochet.

Website: www.randstedelijkmannenkoor.nl
E-mail: info@randstedelijkmannenkoor.nl

inhoudsopgave

16

18

blz. 2-3	Colofon
blz. 4	Inhoudsopgave
blz. 5	Van de voorzitter
blz. 6	Van de redactie
blz. 7	Wie is er jarig
blz. 8	In Memoriam
blz. 9	Woord van Toon Kooren
blz. 10	In Memoriam
blz. 11-12	Ded smokingbroek
blz. 13	Beeld en geluidopnamen
blz. 14	Een meesterlijk Nieuwjaar
blz. 15-16	Met de Breukhovens op reis
blz. 18-22	De Verbinding
blz. 24-35	Kerstverhaal
blz. 36-37	Een witte kerst
blz. 38	Wens

Opnieuw verdrietig (maar oud) nieuws. Ons 2^e tenorlid overleed op 88-jarige leeftijd, kort nadat zijn echtgenote Jenny was overleden. Zie zijn In Memoriam.

Bij het verschijnen van deze uitgave heeft Ies Dekker het secretariaat overgedragen aan Jan Willem Driesprong. Ies heeft jarenlang met verve zijn taak als secretaris uitgevoerd. Altijd konden we erop vertrouwen, dat datgene dat gedaan moest worden, perfect werd uitgevoerd. Daarvoor zijn we je ontzettend dankbaar. We wensen Jan Willem heel veel plezier en succes in zijn nieuwe job als secretaris. Ies blijft op de achtergrond om eventueel met raad bij te staan tot Jan Willem helemaal ingewerkt is.

3 november > heerlijk eten door Corrie van Genderen en haar team / stampvolle kerk / Kees samen met Oekraïense tolk Lilia Lytvyn / kennis maken met Oekraïense muziek / opbrengst collecte / wethouder Jeroen Postma / opm. Arjan heeft al vaak aangegeven niet te filmen tijdens optredens / nu ook gebeurt, camera (smartphone of tablet hoog houden) zicht wordt belemmerd voor de achter zittende publiek.

Henk Heij: Kleding in correcte uitvoering > lastig om dat goed te krijgen : Zwarte schoenen (zonder witte rand) zwarte riem en geen andere kleur, juiste overhemd, juiste strik, juiste concertmap en N.B. de smokingbroek op juiste lengte (!) Henk schreef daar een brief over (zie elders in RV) : laten we daar goede aandacht aan geven.

KARAOKE: vaak aangekaart, weinigen gebruiken het > nog maar eens laten weten dat het veel repetitietijd kan schelen als je moeilijke stukjes of een nieuw lied moet instuderen: het helpt echt. Website HRM, inloggen (HRM wachtwoord), karaoke, lied zoeken en je stem aanklikken, muziek en tekst verschijnt.

Parkeren bij de kerk: er is niet veel plek op het terrein van de kerk; bedoeld voor auto's die mannen slecht ter been zijn, bedoeld voor Arjan, voor Peter Spanjersberg, voor die bestuursleden, die een bepaalde taak hebben. Dan zijn de 6 à 7 plaatsen gauw bezet.

Ger Beikes.

Met de feestdagen voor de deur komt er voor iedereen weer een drukke tijd aan. Ook voor de mannen van HRM een drukke tijd. Nieuwe liederen instuderen voor de kerstconcerten. Tussendoor nog een uitstapje naar de Sint Jan kathedraal in Den Bosch. En dan is het jaar 2022 weer bijna voorbij.

Helaas moesten we ook afscheid nemen van Kees Stolk en Cees Brons. Tijdens de uitvaartdienst van Kees Stolk in Oostvoorne werd er door ons mannenkoor 3 liederen gezongen naar de wens van Kees. Bij het verlaten van de kerk werd er een lange erehaag gevormd door alle aanwezigen.

Op 14 november was de uitvaartdienst van Cees Brons in Schiedam. De dienst werd opgeluisterd door enkele nummers van HRM onder aanwezigheid van het bestuur en erelid Toon Kooren.

Cor Kreft heeft weer een indrukwekkend artikel geschreven in de categorie "de Verbinding". En een reisverslag van onze dirigent tijdens zijn verblijf in de USA.

Genoeg weer om lezend de feestdagen door te komen.

Veel leesplezier en tot volgend jaar.

Het volgende nummer verschijnt op 26 januari 2023
Kopij voor 15 januari 2023 sturen naar:
redactie.hrm@gmail.com

Op:	wordt:	jaar:
2-12	Leo van Kooij	77
7-12	Ap Strijdhorst	81
22-12	Jan Willem Driesprong	71
22-12	Jan Hofman	76
23-12	Henk Hey	82
24-12	Huib Hanemaaijer	74
8-01	Ger Buitink	79
8-01	Jan Lankhuijzen	66
17-01	Henny de Groot	72
21-01	Arie Velthuis	65
24-01	Roel Korpershoek	74

Allemaal van harte gefeliciteerd en een fijne verjaardag toegewenst.

In Memoriam

Cees

1943 - 2022

Cees Brons was medeoprichter en eerste voorzitter van Het Randstedelijk Mannenkoor. De oprichters hadden deze naam voor het koor al snel bedacht, aangezien de leden uit een groot gebied kwamen.

Standplaats werd Spijkenisse.

Onder leiding van Cees werden tal van activiteiten ontplooid om het koor een goede start te geven: oproepen in de media, staan op markten, muziek regelen samen met dirigent Arjan, zorgen voor Statuten en Huishoudelijk Reglement, optredens regelen.

Ook moest er meteen een clubblad komen, aanvankelijk met Cees als een van de twee redacteurs. "Randverschijnselen" werd toen nog gedrukt op A4'tjes. Optredens kwamen er, zoals het 1^e kerstconcert in dec. 2000, maar ook in opdracht van de VPRO in een reclamefilmpje van Humanitas, 2x in het Tv-programma Kopspijkers, optreden voor Nederland Zingt in Tv-opnames (in Utrecht en Antwerpen) en verder nog meer reizen en concerten in binnen- en buitenland.

Na 7 jaar trad Cees terug als voorzitter. Daarbij werden Cees en ook medeoprichter Toon Kooren tot Erelid benoemd. Later werd Cees nog secretaris voor een paar jaar. Toen hij hiermee was gestopt, zagen we Cees niet veel meer bij het koor. Ziektes, stemproblemen en de zorg voor zijn vrouw Lies gaven hem niet meer de mogelijkheid om te komen zingen.

Op 8 november 2022 eindigt dan – voor ons nog vrij onverwacht – na een ziekteperiode van een paar maanden zijn leven op 79-jarige leeftijd. Voor al zijn inspanningen voor HRM zijn wij hem veel dank verschuldigd.

Hij ruste in vrede.

Cees,

Met jou hebben we Het Randstedelijk Mannenkoor opgericht. We zijn vanaf de oprichting samen in het bestuur begonnen, jij als voorzitter en ik als penningmeester. Het was een mooie tijd en we werden vrienden.

De laatste jaren ging het met onze gezondheid en die van onze vrouwen niet zo best, maar we bleven wel contact houden. We telefoneerden veel en vertelden elkaar onze problemen.

Helaas moet ik Cees nu missen en dat komt voor mij hard aan.

Cees, je was mijn beste vriend, we waren dikke VVD-maten.

Ik hoop, dat Lies en de verdere familie de kracht vinden om dit verlies te verwerken.

Toon Kooren.

In Memoriam

Op zondag 16 oktober 2022 overleed onze 2^e tenor Kees Stolk. Enkele dagen na dat zijn vrouw Jetty was overleden. Kees mocht maar liefst 88 jaar worden.

Op 14 september 2000 werd Kees lid van het net opgerichte Randstedelijk Mannenkoor. Het koor heeft een belangrijke rol in zijn leven gespeeld; hij was een trouw lid, bezocht vrijwel alle repetitie avonden en bij optredens her en der was Kees van de partij, steeds begeleid door zijn vrouw.

Je kon altijd op Kees rekenen, hij stond klaar om hand- en span diensten te verrichten. Zelfs op hoge leeftijd was hij er bij, zoals bij ons Herdenkingsconcert in Brielle in mei dit jaar.

Kees kon ook goed zijn ongenoegen uiten over zaken, die volgens hem niet goed gingen. Maar na een goede uitleg accepteerde hij de gang van zaken en stopte het gemopper. Kees toonde begrip en zijn goede inborst. We zullen Kees ook blijven herinneren als de zanger, die vol goede moed in 2015 aan onze jubileumreis naar Münster, Dresden en Leipzig begon, maar al in Münster moest afhaken. Kees was in de kerk aldaar flauw gevallen en moest naar het ziekenhuis voor onderzoek en observatie. Uiteraard in gezelschap van zijn vrouw. En zij moesten noodgedwongen terug naar huis. We zullen deze zanger gaan missen, na 22 jaar lidmaatschap.

Moge Kees en Jetty in vrede rusten.

Rozenburg 27-10-2022

Geacht bestuur en leden van,

Het Randstedelijk Mannenkoor

Het is binnen ons koor al eens eerder opgemerkt, dat onze smoking broeken meer aandacht op gaan eisen. Als eerste denk je dan dat dit niet op jou kan slaan want je broek zit verder prima.

Maar nadat ik eergisteren mijn broek had aangetrokken en zag hoe het ervoor stond, heb ik het gewoon maar gelijk laten doen. Aktie dus

Wat heb ik laten doen?

Het sluipt er bij een mannenkoor, met dat de jaren verstrijken, altijd wel in dat het probleem van de te lange broeken de kop gaat opsteken. We staan er natuurlijk niet elke dag bij stil dat de oorzaak bij ons zelf te vinden is namelijk, dat het lichaam krimpt naarmate iemand ouder wordt.

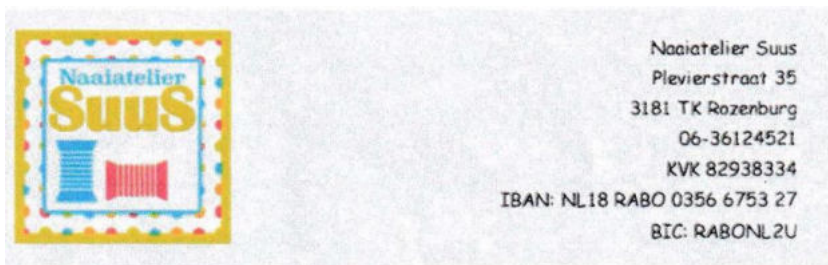
Na het 60^e levensjaar worden daardoor de pijpen dus te lang en moeten worden ingekort.

Toen ik dan ook op maandag 24 oktober jl. de smoking broek aantrok omdat we met het koor afscheid gingen nemen van Cees Stolk, viel het mij op dat ook ik nu een broek aan had met te lange pijpen.

Tijdens de plechtigheid in de kerk in Oostvoorne en zeker ten tijde dat we buiten de erehaag vormden, bleek duidelijk dat ik niet de enige was met dit verschijnsel. Het was welhaast koddig om te zien dat als gevolg van de wind er diverse broekspijpen als klapperende zeilen hingen te wapperen.

In overleg, en na het advies van mijn vrouw Paula, wat hierna volgde, heb ik gelijk besloten, dit kan zo niet langer, het is geen gezicht zo... ! Je zal maar op de voorste rij komen te staan tijdens een concert en er als publiek direct zicht op hebben, je gaat dan gelijk zoeken of er nog meer zo slobberig bij staan en, niet onbelangrijk, het leidt af, je bent niet meer gefocust op wat het koor nog meer te bieden heeft.

Na thuiskomst ben ik, met de smoking nog aan, direct naar het bij mijn vrouw bekende, hier bovenstaand, huisadres gegaan en werd daar ontvangen door een vriendelijke man en vrouw. Na mijn uitleg zegde zij toe, mij te zullen en kunnen helpen. De broek werd ter plekke gelijk afgespeld en hedenmiddag 26-10, werd de ingekorte broek keurig bezorgd. Helemaal geweldig! ! En dat voor een prijs van....? Een kratje bier is duurder.

Wat is de moraal van dit verhaal.

Ik heb deze dame er van op de hoogte gebracht dat er, zeker weten, in ons koor nog meer broeken en/of colberts voor een corrigerende behandeling in aanmerking komen en er dus voldoende werk te doen zou zijn. Zo heb ik aangegeven het gehele koor hiervan op de hoogte te willen brengen en eventueel, bij gebleken interesses de afspraken zoveel mogelijk centraal te willen organiseren. Op welke wijze dat gaat gebeuren hoort u dan t.z.t.

Met vriendelijke groet,

H. F. Hey.

Beeld- geluidopnamen.

We hebben al vaker aangegeven – en ook Arjan heeft het al meerdere keren naar voren gebracht – dat het maken van film- en geluidsoptnamen tijdens een concert niet kan worden toegestaan.

We snappen dat het leuk is om de opgenomen beelden en geluid nog terug te zien en te horen. Maar waarom komt men naar ons optreden? Om geconcentreerd te luisteren en niets te missen van de zangprestaties.

Waarom is het toch niet toegestaan?

1. Het koor en de dirigent zijn aan het “werk” tijdens een optreden; dan is het maken van opnames heel storend, zeker als iemand ook nog gaat rondlopen.

2. Soms komen we gemaakte opnames tegen op internet (YouTube) en facebook. Uiteraard zonder toestemming van HRM en dirigent. De zangers hebben allemaal een papier ondertekend aangaande de wet op de privacy. Daarmee mag het bestuur hun foto gebruiken voor promotionele doeleinden. Wanneer een “vreemde” opnames maakt, is dat vrijwel altijd zonder toestemming.

Hoe staat het met de geluidskwaliteit? Als je bijv. te dicht bij de bassen of 1^e tenoren komt, zullen die stemmen harder klinken in de opname.

Wanneer derden ons horen zingen in slechte kwaliteit geluid, is dat niet uitnodigend om ons te bezoeken of uit te nodigen. Het is eigenlijk anti-reclame.

3. En wat te denken van het publiek. Om het koor goed in beeld te krijgen gaan de armen met de smartphone of tablet omhoog. Jammer voor degene die erachter zit; het zicht wordt keer op keer ontnomen. Dat wordt niet als prettig ervaren, stel ik me zo voor.

4. Voor de zangers en eventuele solist is het heel storend als er ook nog een extra verlichting op het toestel wordt aangezet; dat verblindt, zo weten we uit ervaring.

Dus concluderend: maak geen opnamen!

Ger Beikes

DORPSKERK - Berkel en Rodenrijs

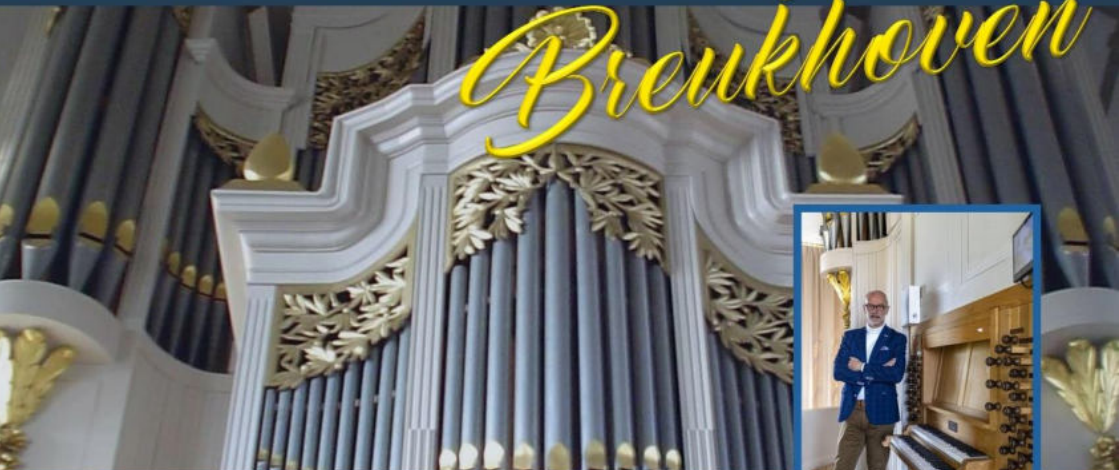
zaterdag 7 januari 2023

aanvang: 20:00 uur

entree: € 10,-

Arjan

Breukhoven

"Een Meesterlijk Nieuwjaar"

Op zaterdag 7 januari zal Arjan Breukhoven het nieuwe jaar inluiden met het traditionele nieuwjaarsconcert in de Dorpskerk van Berkel en Rodenrijs. Dit keer zal het thema zijn: "Een Meesterlijk Nieuwjaar". Meesterwerken zullen zeker in het nieuwe jaar gaan klinken tijdens de concertserie. Arjan staat bekend om zijn verscheidenheid in zijn programma's. Niet alleen orgelwerken klinken, maar ook grote en meesterlijke stukken uit andere muzikdisciplines worden gespeeld. En juist ook die werken zullen op de eerste zaterdag van 2023 het nieuwe jaar feestelijk openen. Een concert wat je niet mag missen! Het concert begint om 20:00 uur.

Kaarten zijn verkrijgbaar aan de kerk en te reserveren via

<https://www.arjanbreukhoven.nl/agenda>

Met de Breukhovens op reis

Voorpret? Deze keer eerlijk gezegd niet. Er zat al een paar dagen voor vertrek een knoop in mijn buik. De drukte op Schiphol. Mijn lieve zus ging een paar dagen voor ons via Schiphol en stuurde een foto met in de verte de ingang. Het zal toch net gebeuren dat ik mijn eerste vlucht zou missen. De volgende dag al mijn eerste concert.

Van 16 tot en met 25 september was ik op tournee, samen met Annelies, door de Amerikaanse staten Iowa, South Dakota en Minnesota met 9 concerten en een lezing op de universiteit. Gelukkig kwam niet uit waar ik zo bang voor was: wij waren die vrijdag in de vroege ochtend snel door de incheck en door de security/paspoortcontrole. Na vele buitenlandse concerten/tours te hebben moeten annuleren door de covid-19 ellende, deze was ook al twee keer uitgesteld, mochten Annelies en ik richting Sioux Falls Airport.

Knoeperts

Het waren prachtige concerten met een zeer enthousiast publiek. Zeker bij het horen van bekende klanken. Een lied als Glory, glory hallelujah gaat er daar wel in ... spontaan meezingen. Ik mocht spelen op indrukwekkende instrumenten in kerken, maar ook in auditoria van universiteiten. Volgens mij staat er in het

auditorium van de Erasmus Universiteit geen orgel, maar ik speelde in drie verschillende van dit soort grote concertzalen en in alle drie grote knoeperts van orgels. Het was echt genieten, anderhalve week lang.

Lezing

Ook bijzonder was het geven van een lezing op Dordt University in Sioux Center. Een lezing over “improviseren”. Geheel voorbereid natuurlijk. De tekst had ik van te voren geschreven en laten controleren, alleen het praktische deel van de lezing, het laten horen, het voorspelen van improvisatie mogelijkheden ging qua tekst improviserend.

Koffers kwijt

Aan alles komt een einde, ook aan deze reis. Op zondagmorgen speelde ik nog in de First Christian Reformed Church in Sioux Center waarna wij vanaf Sioux Falls Airport via Chicago en London naar huis gingen. En bij vertrek ging het al mis. Een vliegtuig was kapot, dus moest er een ander toestel worden ingevlogen, en dan loop je achter feiten aan. In Chicago en in London moesten we letterlijk rennen om de volgende vlucht te halen (gelukkig mochten wij in London voorpiepen bij de paspoortcontrole en de security, anders hadden we er nog gestaan ... wát een mega lange rij ... dat leek Schiphol bij mijn zusje wel). En ... alweer ... bij aankomst ... koffers kwijt ... dat gebeurt mij wel vaker. Die waren dus in London blijven staan. Maar, alle lof voor Schiphol, op woensdagavond ging om half twaalf de deurbel: Schiphol heeft de koffers thuis afgeleverd.

Het was een geweldige anderhalve week spelen en praten over zaken die je dierbaar zijn en zo enthousiast maken. Na thuiskomst weer met beide benen in de polder en weer heerlijk mijn werk hier hervatten! Ik ben een dankbaar mens!

De Erasmusbrug

De Erasmusbrug in “de Verbinding”

In de Randverschijnselen nr.6 die op 30 juni jl. is verschenen heb ik aangegeven het de volgende keer te gaan hebben over Bruggen. Deze zorgen voor verbinding. Van de ene oever naar de andere oever. En dat geldt ook voor het zingen. Zingen verbindt ook mensen, En dat merk ik tot op de dag van heden. Wat ik eigenlijk vergeten ben, is deze rubriek een naam te geven. En dat ga ik bij deze doen. Het vorige nummer, daar stond bij de index “Maastunnel”, nu zal daar staan “de Verbinding”.

De Erasmusbrug is naast de Willemsbrug de tweede brug over de Nieuwe Maas in het centrum van de Nederlandse stad Rotterdam. Hij is vernoemd naar de Nederlandse priester en humanist Erasmus. De brug verbindt de wijk Kop van Zuid met het centrum aan de noordzijde van de rivier.

Geschiedenis.

De Kop van Zuid was oorspronkelijk in gebruik als haventerrein. Met de verschuiving van de Rotterdamse haven naar het westen werd dit gebied eind jaren tachtig herontwikkeld op basis van een plan van Riek Bakker en Teun Koolhaas. Een belangrijk onderdeel van dit plan was een

nieuwe brug ("Nieuwe Maasbrug") die de Kop van Zuid zou moeten ontsluiten vanaf het centrum. In de ontwerpen van Teun Koolhaas was er al sprake van een brug met één pyloon.

De eerste ontwerpen voor de brug waren van de hand van Maarten Struijs, architect van gemeentewerken, die vanaf 1987 ontwerpen voor de toekomstige brug ging maken. Het uiteindelijke ontwerp van Struijs was een zogenaamde 'vierstokkenbrug' die 325 miljoen gulden (€147 miljoen euro) zou moeten gaan kosten.

In de loop van 1990 werd constructeur A. Krijgsman van ingenieursbureau ABT door de dienst Stadsontwikkeling gevraagd om het ontwerpproces te gaan begeleiden. Hij haalde er architecten Ben van Berkel (UN Studio) en Wim Quist bij, die ook ontwerpen gingen maken voor de brug. Vooral het van Berkel-ontwerp werd goed ontvangen door Stadsontwikkeling en wethouder Joop Linthorst. De van Berkel-brug zou duurder worden dan het ontwerp van Struijs: 365 miljoen gulden (165 miljoen euro). De brug had echter wel een opvallend ontwerp: een tuibrug met een enkele geknikte pyloon.

Het feit dat er nu dus opeens drie ontwerpen voor de brug waren (door Struijs, Quist en van Berkel) zorgde voor wrijving, die ook in de pers terecht kwam. Struijs betoogde onder andere in een artikel in *de Volkskrant* dat het van Berkel-ontwerp te veel zou lijken op de Alamillobrug in het Spaanse Sevilla van de architect Santiago Calatrava.

Door de berichten in de pers gingen andere architecten ook ongevraagd ontwerpen indienen voor de brug, waaronder kunstenaar John Körmeling en Carel Weeber. Weeber deed een voorstel voor een boogbrug in samenwerking met Hollandia Kloos de onderneming die hij samen had met Rob Lubbers, de broer van destijds minister-president Ruud Lubbers.

Op 14 november 1991 koos de gemeenteraad met 31 tegen 12 stemmen voor het van Berkel-ontwerp. De brug werd gebouwd in Vlissingen. Op 13 april 1995 kwam de kenmerkende pyloon per schip naar de Kop van Zuid en werd daar gemonteerd aan het brugdek.

Opening.

Koningin Beatrix verrichtte op 4 september 1996 de officiële opening van de nieuwe oeververbinding tussen Rotterdam-Noord en -Zuid. Twee maanden later bleek dat het brugdek bij windkracht zes onverwacht begon te slingeren. Dit kwam doordat regendruppels het profiel van de tuien licht wijzigen en gevoeliger maken voor wind geïnduceerde trillingen. Om de trillingen te dempen, zijn er daarom nieuwe dempers gemonteerd.

Midden 2004 kwam de brug in het nieuws doordat ontwerper Ben van Berkel in de openbaarheid bracht dat hij vond dat er einde moest komen aan het 'misbruik' van zijn ontwerp. Volgens hem rust er op dit soort ontwerpen ook auteursrecht; als aanbieders foto's of schaalmodellen willen verkopen, moeten zij toestemming vragen aan de auteursrechthebbende en een vergoeding betalen. Voor zover bekend geldt dit alleen als bijvoorbeeld de foto commercieel wordt geëxploiteerd of als logo wordt gebruikt.

Eind 2007 was de brug kort in het nieuws. Volgens de AIVD hadden drie Rotterdammers het plan de brug te betrekken bij een aanslag op Rotterdam.

Evenementen

Rondom de brug vinden onder meer de evenementen Red Bull Air Race Rotterdam en de Wereldhavendagen plaats. Ook is de brug sinds 1996 onderdeel van het parcours van de Marathon Rotterdam. Deze ging voorheen over de Willemsbrug.

Een bijzonder deel van de route van Fast Forward Dance Parade was de Erasmusbrug (van 2003 tot 2006). Door de bewegende mensenmassa trilde de brug heftig mee op de muziek en dit was voelbaar.

De Erasmusbrug was op zaterdag 3 juli 2010 onderdeel van de route van de proloog van de Tour de France 2010. De volgende dag, zondag 4 juli, werd op de Erasmusbrug de officiële start gegeven van de eerste etappe van de Tour. Toenmalig (demissionair) minister-president Jan Peter Balkenende, burgemeester Ahmed Aboutaleb en Tourdirecteur Christian Prudhomme knipten er het lint door.

Op 5 april 2012 maakte de Erasmusbrug deel uit van het decor van het Nederlands muzikaal-bijbels evenement The Passion. Dit evenement werd live uitgezonden door de EO en de Omroep RKK.

Tijdens het weekend van de Rotterdam Pride, die sinds 2014 jaarlijks in de laatste week van september gehouden wordt, is de Erasmusbrug in regenboogkleuren verlicht.

Zoals gebruikelijk haal ik informatie bij Wikipedia vandaan. Ook van de Erasmusbrug. Wat leuk is te vermelden, dat er vergelijkbare bruggen zijn. Zoals de Prins Clausbrug in Utrecht.

De Prins Clausbrug

En toen ik in 2019 in Israël was met Sing-In Israëlreis van Arjan, verbleven we o.a. in het Jerusalem Gate Hotel in Jeruzalem, en vanuit mijn kamer keek ik uit op de Snarenbrug. Die wordt ook vergeleken met de Erasmusbrug

De Snarenbrug in Jeruzalem

Een andere brug die ook met de Erasmusbrug wordt vergeleken is de De Alamillobrug een tuibrug overde Guadalquivir in Sevilla, Spanje. Santiago Calatrava maakte het ontwerp voor de brug. Calatrava's Sundial Bridge in Redding, Verenigde Staten (2004), de Erasmusbrug in Rotterdam (1996), en de Snarenbrug in Jeruzalem, Israël (2008), hebben een vergelijkbaar ontwerp.

De Alamillobrug overdag

Tot zover het verhaal over de Erasmusbrug. De volgende keer zal ik het in "de Verbinding" hebben over de Spijkenissebrug en zijn band met de Moerdijkbrug.

Veel leesplezier.

Cor Kreft.

De mensen die alles lieten bezorgen

Het hoofd van de man was zo omvangrijk dat het niet helemaal op het videoschermpje van mijn intercom paste. Het leek iets uit een andere wereld, een donkere volle maan met een menselijk gezicht, die om een of andere reden naar binnen wilde. Natuurlijk schrok ik, maar toen ik het gezicht Engels hoorde praten, begreep ik wie het was. Ik drukte op de knop die de benedendeur ontgrendelt en wachtte.

Het duurde zo lang voordat hij boven was, dat ik een jas aanschoot en naar de galerij liep. Ik staarde naar de deur van het trappenhuis. Een hele tijd gebeurde er niets. Toen hoorde ik vanuit de diepte gedempte, bonkende geluiden omhoog komen, alsof er hoekige machines naar boven werden gebracht. Het transport kwam langzaam dichterbij en opeens knalde de deur van het trappenhuis open. Een reusachtige massa schoot naar de rand van de galerij, gehuld in een felrode gewatteerde jas. Het was een immens dikke zwarte man die zojuist acht trappen had beklommen en nu met zijn hoofd over de rand uithijgde, piepend en fluitend, met de tevergeefse urgentie van een astmapatiënt in een vacuüm.

Hij werd gevolgd door een vrouw, die zo mogelijk nog dikker was. Ze rolde uit het trappenhuis naar buiten en bleef op de tegels van de galerij zitten. Ze droeg net zo'n jack als de man. Haar haren waren oranje en haar eivormige hoofd rustte op een kraag van onderkinnen. De man draaide zijn hoofd in mijn richting. 'No... No... No...!' riep hij. Aan de intonatie hoorde ik dat het geen bezwering was, of een smeekbede, maar het begin van een zin.

'No... No... No...!' Het klonk wanhopig, alsof de woorden die hij wilde uitspreken vanuit zijn binnenste omhoog werden gegooid, maar net niet hoog genoeg om naar buiten te tuimelen. Uiteindelijk kwam

er een ademtocht die genoeg kracht had om de hele zin naar buiten te werken. *'No fucking lift!'*

'Nee,' zei ik, 'sorry,' alsof ik er iets aan kon doen. De man strompelde naar het trappenhuis en kwam terug met twee grote rolkoffers, die ze op de een of andere manier mee naar boven hadden weten te slepen. De vrouw zat nog steeds op de grond. *'Hello luv,'* zei ze. *'Just give us a minute, right?'*

'Wij zijn... Wij zijn... Wij zijn Jeffrey en Rita uit Luton,' zei de grote zwarte man. Hij zocht weer steun bij de rand van de galerij. 'Ben jij... de man met de sleutel?'

'Ja,' zei ik, 'ik zal hem even halen.'

Toen ik met de sleutels terugkwam, zag ik dat de vrouw inmiddels op haar voeten stond. Met hun rolkoffers kwamen ze met z'n tweeën op me af, met de waggelende gang van vetgemeste ganzen.

Ik maakte de voordeur van mijn burens open en gaf ze de sleutels.

Als ze nog iets nodig hadden of wilden weten, ik woonde hiernaast, ze konden altijd aanbellen. Ja, ja, dat was goed, maar eerst gingen ze even uitrusten, bedankt hoor! En achter elkaar persten ze zich met hun rolkoffers naar binnen.

Mijn burens deden al een paar jaar aan woningruil. Het beviel ze geweldig, ik moest het ook eens doen. Zelf brachten ze de kerstdagen door in Barcelona, in hun flat zou een Engels echtpaar logeren. Wilde ik ook deze keer hun gasten de sleutels geven? Natuurlijk, geen probleem. Blijkbaar hadden mijn burens in de beschrijving van hun woning vergeten te vermelden dat ons appartementenblok geen lift had.

Toen ik de volgende dag over de galerij liep, op weg naar de bakker, stond het keukenraam van de burens open, ondanks de kou. Rita stond achter het fornuis worstjes te bakken, gehuld in een grof gebreide poncho. *'Morning luv, you want some?'* Ik bedankte vriendelijk, en vroeg hoe het ging. Het ging uitstekend, dank je. Alleen het bed was wat klein, *but there you go.*

De dagen erna bleef het keukenraam openstaan. Vrijwel altijd als ik over de galerij liep, stond Jeffrey of Rita iets te bakken. Steeds weer schrok ik van hun omvang, alsof na elke ontmoeting mijn geheugen hun afmetingen in een hanteerbaarder en geloofwaardiger formaat opsloeg. Wanneer ik vroeg of ze het naar hun zin hadden, verzekerden ze me ervan dat ze zich prima vermaakten.

Hoewel ik thuis werk, en de geluiden van de galerij tot mijn bureau doordringen, kreeg ik pas na een paar dagen door dat ik ze nooit naar buiten hoorde gaan. De verklaring lag voor de hand: dat trappenhuis wilden ze zichzelf niet nog eens aandoen. Als dat zo doorging, zouden ze tijdens hun vakantie niet meer van Amsterdam meekrijgen dan de flats die ze vanuit hun tijdelijke woning konden zien, en het torentje van de Oosterkerk, dat boven die flats uitstak.

Ik vroeg me af of ik niet moest aanbieden om dingen voor ze mee te nemen wanneer ik naar de Albert Heijn ging, maar toen ik erop ging letten, merkte ik dat ze elke dag een stoet van bezorgers lieten komen, sommigen met pizza's, anderen met tassen vol boodschappen. Ze kwamen niets te kort. Behalve die opgewekte begroetingen door het open keukenraam, die op een gegeven moment op mijn zenuwen gingen werken, had ik geen last van ze, al hoorde ik zo nu en dan zware, bonkende geluiden aan de andere kant van de muur, alsof ze jonge olifanten overgooiden.

Op kerstavond belde Jeffrey aan. Voordat hij zei wat hij op zijn hart had, liet hij eerst een kleine stilte vallen, alsof hij eraan gewend was dat iedereen steeds weer een ogenblik aan zijn werkelijke omvang moest wennen. Nadat hij mij die halve seconde had gegund, zei hij dat ze Chinees zouden laten komen. Had ik soms zin om mee te eten? Ik zei dat op het punt stond te vertrekken naar een diner met vrienden. Dan niet, zei hij, *maybe later this week then, eh?*

Toen ik uren later terugkwam, stond Rita in de keuken eieren te bakken. *'Merry Christmas, luv!'* Ze wees naar de pan. Ik zei dat ik al gegeten had, en *merry christmas to you too.*

Jeffrey en Rita waren een anekdote in wording. Dat was me die avond duidelijk geworden toen ik tijdens het kerstdiner iets over ze had verteld. Ik had meteen ieders aandacht, en onderweg naar huis bedacht ik dat ik nog jarenlang zou worden gevraagd hoe het ook alweer zat met die mensen die alles lieten bezorgen. Ach ja, dat was met kerst, toen naast me die twee dikke Engelsen logeerden die zoveel moeite met de trap hadden dat ze al die tijd binnen zijn gebleven. Wat, echt? Ja, ze lieten gewoon al hun boodschappen en maaltijden bezorgen, meer dan het uitzicht vanuit de flat hebben ze in die week niet van de stad gezien. Jezus man, dat gelóóf je toch niet? Maar toen werd er de volgende avond op mijn deur gebonkt. Deze keer gunde Jeffrey me nog geen tiende seconde om aan zijn omvang te wennen. 'Ik geloof dat ze dood is,' zei hij.

Ik liep met hem mee over de donkere galerij en volgde hem naar binnen. Er hing een klamme, vettige warmte. Overal lagen kleren en lege pizzadozen, op de tv was het zesuurjournaal van de BBC bezig, en op de bank lag Rita. Ze was er half afgegleden, of misschien was dit wel de enige houding waarin ze het zich op de bank comfortabel kon maken. Door haar omvang was het moeilijk om te zien in welke houding ze precies lag, alsof haar massa naar alle kanten was uitgevloeid zonder zich te storen aan het skelet dat zich ergens diep van binnen moest bevinden. Ze droeg een flodderige Noorse trui, haar gezicht was grauw en haar mond stond een beetje open.

'Opeens ademde ze niet meer,' zei Jeffrey.

Ik boog me over haar heen. Ze rook zurig. Misschien moest ik haar aanraken en door elkaar schudden. Misschien ook niet. Ik wist weinig van EHBO. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ik zacht, alsof ik bang was om haar wakker te maken.

'Opeens ademde ze niet meer,' herhaalde Jeffrey. Hij klonk vertwijfeld, als de eenzaamste mens van de wereld.

Ik keek om me heen, op zoek naar een telefoon. Er stond er een naast de tv. Ik pakte het toestel uit de houder en toetste het alarmnummer in.

Jeffrey liep heen en weer, knielde bij haar neer en praatte zachtjes op haar in: *'Come on, Rita... Come on...'* Ik deed de voordeur vast open voor de hulpdiensten.

Ze kwamen nog vrij snel. Het was alsof er een leger binnenkwam. De kamer vulde zich met blauwe en helgele uniformen, er werd a pparatuur neergezet en met centrales gecommuniceerd, en alles klonterde samen rond de gestalte van Rita, alsof ze een zeemijn was die moest worden gedemonteerd. Een vrouwelijke agent met een blonde paarden staart hurkte neer naast Jeffrey, die zich op de grond had l aten zakken. Ze stelde hem op zachte toon een aantal vragen. Jeffrey knikte en vertelde waar het lag, in de badkamer, blijkbaar ging het om medicijnen.

Ik zag voor mezelf geen rol meer weggelegd en liep de kamer uit, de koude galerij op. Toen ik weer thuis was, deed ik een das om en liep het kleine voorbalkon op. Beneden voor de flat stond een gele ambu-lance naast een paar politiewagens. Een paar passanten stonden omhoog te kijken. In de verte klonken sirenes, ze kwamen snel dichterbij. Eerst verscheen er een rood busje van de brandweer, meteen daarna zwenkte een verontrustend grote ladderwagen de hoek om. Zodra het busje tot stilstand was gekomen, zwermden brandweermannen naar buiten, om met handgebaren de chauffeur van de ladderwagen naar de juiste plek te begeleiden. Toen de wagen goed stond, draaide de ladder opzij, richtte zich omhoog en schoof uit naar het voorbalkon van de bureen. Bovenaan de ladder zat een bakje waarin een brandweerman op knopjes drukte. De blauwe en oranje vlekken van de zwaailichten gleden langs de gevel van de flat aan de overkant. Achter verschillende ramen knipperde gele of rode kerstverlichting die verbleekte wanneer de zwaailichten erlangs gleden.

Het was een hele operatie. Naast me gingen de balkondeuren open. Een groepje ambulancebroeders tilden hijgend en steunend een brancard naar de betonnen rand van het voorbalkon, waar het hokje van de brandweeladder tegenaan rustte. Op de brancard lag de in grijs zeil verpakte

gestalte van Rita. De schijnwerper die vanaf de brandweerwagen alles bijlichtte, gaf het toneel iets onwezenlijks, alsof de straat beneden ons een kade was en wij aan de reling stonden van een groot schip waarop iemand onwel was geworden.

Voordat ze de brancard over het hokje van de ladder vastbonden, maakten de brandweermannen hem met kabels en katrollen vast aan de haak van de hijsbalk, waarschijnlijk omdat ze niet zeker wisten of de ladder het gewicht aankon. Er kwam een brandweerman op mijn balkon staan om aanwijzingen te geven. Hij schudde mij de hand en noemde zijn naam, die ik onmiddellijk vergat. Tussen alles door ontdekte ik het hoofd van Jeffrey, die me met schorre stem toeriep dat ze nog leefde. 'Is dat zo?' vroeg ik aan de brandweerman naast me. 'Ik weet het niet,' zei hij.

Op een gegeven moment zat alles goed vast. Er werd geroepen en geknikt, en langzaam ging de ladder met de brancard op weg naar beneden. Een brandweerman reisde mee. 'Kijk,' zei de brandweerman naast me, 'er is nog hoop, ze draagt een zuurstofmasker.'

Beneden stond het nu vol toeschouwers. Ik zag zelfs een tv-ploeg. De brancard met Rita verdween in de ambulance, die zodra de deuren dicht waren met zwaailicht en sirene vertrok. De ladder van de brandweerwagen schoof weer omhoog, deze keer om Jeffrey op te halen. Met stijf dichtgeknepen ogen en met zijn handen om de rand van het bakje geklemd ging hij omlaag, trillend en schokkend, terwijl de brandweerman naast hem zo nu en dan iets tegen hem zei. Eenmaal beneden werd Jeffrey door een paar agenten zorgzaam op de achter-bank van het politiebusje geschoven.

Toen iedereen was verdwenen, ging ik naar binnen. Ik liep naar de keuken en trok een fles wijn open. Het was een goede fles, die ik een paar dagen eerder van een opdrachtgever had gekregen. Ik schonk een glas in en ging aan de keukentafel zitten. Ik dacht aan Jeffrey en Rita. Ik hoopte dat het goed zou aflopen. Meer kon ik zo gauw niet verzinnen.

Ik was aan mijn tweede glas begonnen toen ik achter het keukenraam silhouetten over de galerij zag lopen. Twee seconden later werd er aangebeld. Het waren twee agenten, een man en een vrouw. De vrouw herkende ik aan haar paardenstaart als de agente die naast Jeffrey was neergehurkt en naar de medicijnen had gevraagd. Ze kwamen de sleutels van de burens terugbrengen, omdat ze hadden gehoord dat ik die in beheer had. Maar eerst wilden ze de spullen van het Engelse echtpaar verzamelen. Kende ik de burens een beetje? Misschien wilde ik dan meelopen, om te kijken wat van de Engelsen was en wat bij het huis hoorde.

‘Dat is goed,’ zei ik, en ik liep achter ze aan. Ze waren jong, begin dertig. ‘Hoe is het met ze?’ vroeg ik. ‘Dat kunnen we niet zeggen,’ zei de agente. Het was onduidelijk hoe ze dat bedoelde: dat ze het niet wisten, of dat het informatie was die onder een of ander beroepsgeheim viel.

Binnen was het tropisch warm. Het stonk naar vet en zweet. Op de vloer lagen kleren, pizzadozen, bakjes van de Chinees en haastig opengescheurde verpakkingen van dingen die de ambulancebroeders hadden gebruikt.

De agente zette de thermostaat lager en begon de kleren te verzamelen. ‘Alle kleren die niet in een kast hangen, zullen wel van hen zijn,’ zei ze.

‘Je kan naar de grootte kijken,’ zei haar collega. ‘Als het niet groot is, is het niet van die Engelsen. Tenzij uw burens ook zo dik zijn.’

‘Nee, mijn burens hebben een vrij normaal postuur,’ zei ik.

De agent keek om zich heen en zuchtte. ‘We hebben vuilniszakken nodig,’ zei hij. ‘Voor de troep.’

Ik liep met hem mee naar de keuken, waar het ook een rotzooi was.

In het gootsteenkastje vonden we een rol vuilniszakken. De agent scheurde twee zakken af en gaf er een aan mij. Zwijgend ruimden we de kamer op. Toen het er weer een beetje toonbaar uitzag, gingen we naar de keuken om ook daar op te ruimen. ‘Ik zet de zakken straks wel bij mij in de berging,’ zei ik, ‘tot de volgende ophaaldag.’

De agente stond in de deuropening. ‘Ik kon al die vieze kleren niet zo maar in die koffers stoppen,’ zei ze. ‘Er staat een wasmachine en een droger in de badkamer, dus ik heb ze maar in de machine gestopt.’

De agent knikte bedachtzaam, alsof hij een afweging maakte. Zijn blik gleed over de vuile vaat die op het aanrecht stond opgestapeld. ‘Laten we dit dan ook maar meteen even doen,’ mompelde hij, alsof hij in zichzelf praatte. Hij pakte een teiltje, kneep er wat sop in en draaide de hete kraan open. De agente pakte een theedoek van het haakje, rook er even aan en stelde zich naast haar collega op.

Terwijl de agenten de afwas deden, pakte ik de stofzuiger uit de gangkast. Ik zoog de woonkamer en de slaapkamer, en toen ik daarmee klaar was, ging ik naar de keuken met wat vieze borden die ik onder het bed had aangetroffen. De agenten waren nog bezig. Ik zocht een schone theedoek en toen ik er een had gevonden hielp ik mee afdrogen.

Ze vroegen naar het Engelse echtpaar. Ik vertelde wat ik van ze wist. Daarna hadden we het over de buurt, en over hun werk, en over mijn werk, en wat ik van de crisis merkte.

De agente legde haar theedoek neer en begon alvast wat borden en glazen terug te zetten in de kastjes boven het aanrecht. ‘Ik weet niet precies waar alles staat,’ zei ze. ‘Ik zal maar een beetje improviseren.’

De agent wierp een blik in de kastjes. ‘Er lijkt sowieso niet zoveel systeem in te zitten,’ zei hij. ‘Ik zou in ieder geval de glazen en de kopjes scheiden. Zoiets scheelt altijd ruimte.’

‘Zeker,’ zei de agente. ‘Dan zet ik meteen de kleine borden bovenop de grote, want zoals ze nu staan, is het wel erg wankel.’

‘Als je de soepkommen op elkaar zet in plaats van naast elkaar, heb je genoeg ruimte voor twee stapels borden,’ zei de agent. ‘Klein naast groot.’

Ik trok de bestekla open om de messen die ik had afgedroogd op te bergen. ‘Dat ligt ook allemaal door elkaar, zeg,’ zei de agent.

Ik legde de messen bij de messen, de vorken bij de vorken, de lepels bij de lepels. De agent maakte ondertussen een nieuw sopje voor de stapel pannen die op het fornuis stond.

De agente en ik waren klaar en hadden onze theedoeken over de verwarming gehangen. De agent zat op zijn hurken het kastje met de pannen opnieuw in te delen. Toen hij het deurtje sloot en overeind kwam, vroeg ik of ik ze bij mij thuis een glas wijn kon aanbieden uit de fles die ik eerder die avond had opengetrokken.

‘We zijn aan het werk,’ zei de agente. ‘Maar als u iets voor ons zou willen doen, dan zou u zo meteen de was in de droger kunnen stoppen. Dan zorgen wij ervoor dat het morgenochtend wordt opgehaald.’ Ik zei dat ik het ook zelf kon komen brengen, als ze zeiden waar het naar toe moest.

‘Belt u ons morgenochtend maar.’ Ze gaf me een kaartje. ‘En anders bellen we u.’

Ik ging met ze mee naar beneden om de vuilniszakken in de berging te zetten. Toen hun auto om de hoek was verdwenen, liep ik terug naar boven. Ik ging aan mijn keukentafel zitten en pakte het glas wijn op dat daar nog steeds stond. Langzaam nam ik een slokje en ineens dacht ik aan mijn vriend ook een liefhebber van een wijntje. Met de kerstdagen voor de deur heeft hij het ook druk met allerhande werkzaamheden voor een mannenkoor. Als redacteur voor het koorblad heeft hij ook zo zijn zorgen. Met gebrek aan kopij is het altijd weer improviseren. Hij vertelde dat hij nog voor negen pagina's kopij tekort kwam. 'Dan heb ik een oplossing voor je' zei ik. 'Zet mijn verhaal er maar in dan heb jij een kopzorg minder'. Ik dronk mijn glas leeg. Het was zo stil dat ik bij de burens de wasmachine kon horen draaien.

EEN WITTE KERST

door ***Godfried Bomans***

Er was eens een man die het kerstfeest grondig wilde vieren. Hij haalde een laddertje uit de schuur en spande langs het plafond de rode papieren slingers die daarvoor garant zijn. Aan de lamp hing hij een van die rode bellen, die opgevouwen weinig lijken, maar naderhand nog aardig meevallen. Toen dekte hij de tafel. Hij had hiervoor urenlang over drie winkels verdeeld in de rij gestaan, maar het zag er dan ook goed uit. Naast elk bord stak hij ten slotte een kaarsje aan, waarvan je er tien in een doos koopt, en klapte in zijn handen. Dit was het teken om binnen te komen. Zijn vrouw en kinderen, die al die tijd in de keuken elkaar met een verlegen glimlach hadden aangekeken, kwamen bedremmeld binnen.

"Nee maar," zeiden ze, "dat had je niet moeten doen."

Maar omdat hij het toch gedaan had gingen ze blij zitten en keken elkaar warm aan.

"En nu gaan we niet alleen smullen," zei de man, "we moeten ook beseffen wat er nu eigenlijk gebeurd is."

En hij las voor hoe Maria en Jozef alle herbergen aflieden, maar nergens was er plaats. Maar het kind werd ten slotte toch geboren, zij het in een stal. En toen begonnen ze te eten, want nu mocht het, al was er dan veel ellende in de wereld.

"Kijk," zei de man "dat is nu Kerst vieren en zo hoort het eigenlijk." En daarin had hij gelijk. En zij verwonderden zich over de hardvochtigheid van al die herbergiers, maar het was ook tweeduizend jaar geleden moet je denken, zo iets kwam nu niet meer voor. En op dat ogenblik werd er gebeld. De man legde de banketstaaf die hij juist aan de mond bracht, verstoord weer op zijn bord.

"Dat is nu vervelend," zei hij, "er is ook altijd wat." Hij knoopte zijn servet los, sloeg de kruimels van zijn knie en slofte naar de voordeur.

Er stond een man op de stoep met een baard en heldere, lichte ogen. Hij

vroeg of hij hier ook schuilen mocht, want het sneeuwde zo. Het was namelijk een witte Kerst, dat heb ik nog vergeten te zeggen, hoe kan ik zo dom zijn. De beide mannen keken elkaar een ogenblik zwijgend aan en toen werd de een door een grote drift bevangen. "Uitgerekend op Kerstmis," zei hij, "zijn er geen andere avonden." En hij sloeg de deur hard achter zich dicht. Maar terug in de kamer kwam er een vreemd gevoel over hem en de tulband smaakte hem niet. "Ik ga nog eens even kijken," zei hij, "er is iets gebeurd, maar ik weet niet wat."

Hij liep terug naar de stoep en keek in de warrelende sneeuw. Daar zag hij de man nog juist om de hoek verdwijnen, met een jonge vrouw naast zich, die zwanger was.

Hij holde naar de hoek en tuurde de straat af, maar er was niemand meer te zien. Die twee leken wel in de sneeuw te zijn opgelost. Want het was, zoals gezegd, een witte Kerst.

Toen hij weer in de kamer kwam zag hij bleek en er stonden tranen in zijn ogen. "Zeg maar even niets," zei hij, "die wind is wat schraal, het gaat wel weer over." En dat was ook zo, men moet zich over die dingen kunnen heen zetten. Het werd nog een heel prettig Kerstfeest, het was in jaren niet zo echt geweest. Het bleef sneeuwen, de hele nacht door en zelfs het kind werd opnieuw in een schuur geboren.

De redactie en het
bestuur wenst
iedereen:

Agenda

Zaterdag	10 dec. 2022	Inloopconcert St. Jans kathedraal Den Bosch	14:00 uur
Donderdag	22 dec. 2022	Kerstconcert Sint-Catharijnekerk Brielle	20:00 uur
Donderdag	5 jan. 2023	Nieuwjaarsreceptie in Spijkenisse	19:30 uur
Donderdag	16 mrt. 2023	Algemene Leden Vergadering Dorpskerk	19:30 uur
Donderdag	23 mrt. 2023	OPEN HUIS Dorpskerk	19:30 uur
Donderdag	6 apr. 2023	Witte Donderdag (Waar ?)	19:30 uur
Zaterdag	22 apr. 2023	Film/Musicalconcert (ovb)	
Donderdag	4 mei 2023	Herdenking/Bevrijdingsconcert in de Sint-Catharijnekerk	20:30 uur Brielle
Donderdag	6 juli 2023	Zomeravondconcert Dorpskerk Spijkenisse	20:00 uur
Donderdag	31 aug. 2023	Start nieuwe seizoen (locatie Eikenlaan)	19:30 uur
Donderdag	16 dec. 2023	Extra Kerstoptreden (ovb)	
Donderdag	21 dec. 2023	Kerstconcert Sint-Catharijnekerk Brielle	20:00 uur

Wist U dat...?

Het mannenkoor repeteert op donderdagavond in de Dorpskerk, Kerkring 2 in Spijkenisse.
Er wordt gerepeteerd van 19:30 uur tot 21:45 uur.